

Det Anarkistiska Biblioteket

Till strid!

(Ur ett tal till Norrbottens ungsocialister i Kiruna
midsommardagen 1911.)

Gustav Sjöström

Gustav Sjöström

Till strid!

(Ur ett tal till Norrbottens ungsocialister i Kiruna midsommardagen 1911.)

1911

Ungsocialistiska stämningbilder

sv.anarchistlibraries.net

1911

Till strid!

(Ur ett tal till Norrbottens ungsocialister i Kiruna midsommardagen 1911.)

”Ljuset kommer från Norden” har det sagts en gång och i detta midsommarfästens ögonblick ha dessa ord en tvåfaldig betydelse.

Men civilisation och barbari, så motsatta poler de än beteckna på den mänskliga odlingens område, tyckas de likväl följa varann. När solen för er mina nordiska kamrater i så korta stunder breder ut sig över berg och dalar, fjäll och landskap, tyckes allting te sig så ljust, så lyckligt. Men ack, så är det icke i själva verket. Där ute på landet lever ett släkte, som glädjens ljustrålar aldrig nå. Timmarnas kamp för tillvaron är lika med dygnets, och med arbetsårens antal trycker, trots allt, fattigdomens mara det folkets bröst. Det folket ger jorden vård och landet bröd, men själva ha de ej nog. Dock för mycket att helt svälta ihjäl på, men för litet mot livets, ett verkligt livs krav. Det folket är lantarbetarnas klass.

Och inne i städerna, där rikedomarna hopas i miljonpalats, äro bekymren för och bristen på tak över huvud, hem och härd de mest kännbara. Och här, där arbetets möda skapat möjligheter till hjälp för den mänskliga arbetskraften, pinas å ena sidan de slavande arbetarna i en oerhörd lång arbetstid för minst tänkbara ersättning och å den andra en del av samma klass, de arbetslösa, som utkastad avskräde i nödens och eländets boningar. Dessa äro industriarbetarna.

Civilisation och nöd äro sålunda tvillingsystrar under privatkapitalismens regim.

”Ljuset kommer från Norden” och här, varest den andliga odlingen är störst, framträder allt mer påfallande det andliga barbariet. Aldrig tillförne har det brutala våldet firat sådana segrar som just nu, och vi ungsocialister tyckes utgöra just den kategori av ”samhällets dömda”, mot vilka ingen misskund får råda och vilka därför leva i landsflykt i eget s. k. ”fädernesland”.

Nu, då sommarsol t.o.m. för de fattigaste bland de fattiga, på samma gång den ger ökad bitterhet åt deras tillvaro, samtidigt gör tillvaron litet mildare, få vi, som här samlats till fäst och en glad stund, ej undertrycka smärtan i våra bröst, då en av våra kamrater, *Albert Jensen* kastats i fängelse av det av polis skyddade rövarsamhället. Längre levde han där nere i södern som det jagade villebrådet, vilket endast hade att motse bojan och fängelset, därest han vågade sätta sin fot på den jord, som gett honom livet, men vilket av allt att dömda tyckes endast utgöra ett föremål för experiment med alla medel av människo-föraktande djurisk hämd.

Men fegheten är dess bättre ej Jensens dygd. För den strids skull - den stora och sista frihetsstriden för alla människor, proletariatets i första hand - kom

han åter och samhällets betalda skyddsvakt, polisen, var ej sen att fånga den förhatlige. Hoppet skall likväl övervinna allt; och även straffet tager ett slut och då se vi honom åter i fronten. En sådan kämpe och kamrat må vi alla vara och förbli.

Även andra kamrater få ej glömmas i detta för oss efter förhållandena ljusa ögonblick. Jag åsyftar de tre, vilkas liv hålla på att så småningom rinna ut bakom av samma polissjälur och sorgfälligt bevakade och med järn beslagna fängelsemurar: *Algot Rosberg, Anton Nilsson och Alfred Stern*. Aldrig får minnet av dessa förgrundsfigurer uti de svenska arbetarnas ekonomiska kamp förblekna. Och må hela vår såväl idéstrid som praktiskt revolutionära kamp forma sig till en befrielse av såväl dem som alla, vilka äro bundna i detta polissamhällets och privatkapitalismens samhälle.

Nämner jag så till sist att ur striden och livet trätt vår kamrat och ungsocialist *Wilhelm Sjöberg*, så finns vi att alla makter stå mot oss, icke ens döden saknas bland dem, som vilja minska våra led.

Kamrater! Nu i denna midsommarstund, i dessa vackra nordiska sommarnätter, där aftonrodnad och morgonljusning taga varandra i famn och bilda en enda lång och ljus dag, må denna bli en symbol på våra strävanden, och må det framför allt bli det i den mening, att ingen av oss få vare sig svika eller saknas i den strid som avser ett obevekligt brytande av allt förtryck med alla dess orättvisor.

Och ju häftigare vår strid är, ju fortare skall den dag komma, då striden i det mänskliga livet ej skall bli en kamp om någras fördel och flertalets nöd, utan en strid om det bästa uttrycket för harmonien mellan människorna, vilken strid då omsider skall lysa och värma liksom midnattssolen i denna stund.